

SPEDITIONSRET

VELKOMMEN TIL SPEDITIONSRET

I denne udgave af SPEDITIONSRET ser advokat Rasmus Køie på problemstillingen om speditørens fradragsret for momsbeløb, når denne hæfter for en uafsluttet T-forsendelse.

Lektor og Ph.D fra Aarhus Universitet, Carsten Willemoes Jørgensen, gæster Speditionsret med en artikel om EU-Toldkodeksen og de udfordringer spedititionsbranchen står over for.

Slutteligt ser advokatfuldmægtig Søren Nicolay Edsen Johansen nærmere på en sag, hvor en speditør blev dømt ansvarlig ved henstilling af Ipads på modtagerens parkeringsplads, blot kort tid før modtageren mødte op på adressen.

Skulle der være spørgsmål i forbindelse med dette nummer af Speditionsret eller andre juridiske forhold, står vi til rådighed på telefon 70 13 12 14.

God fornøjelse med Speditionsret.

Martin Aabak

NR. 46

Oktober 2015

INDHOLD:

Side 2:

NY AFGØRELSE FRA EU-DOMSTOLEN AFSKÆRER SPEDITØRERS FRADRAG FOR MOMS

Side 4:

EU TOLDKODEKSEN I DANSK KONTEKST

Side 12:

TRANSPORTØRENS VARETÆGTSPERIODE

NY AFGØRELSE FRA EU-DOMSTOLEN AFSKÆRER SPEDITØRERS FRADRAG FOR MOMS

I en nylig dom, hvor EU-domstolen besvarer en række spørgsmål stillet af Danmarks Østre Landsret, fastslås, at speditører ikke har fradragsret for momsbeløb afholdt af speditøren i forbindelse med dennes hæftelse som følge af uafsluttet T-forsendelse.

Af Rasmus Køie, advokat (L), rak@dasp.dk.

Med henblik på opnåelse af harmoniseret fortolkning af EU-retten, kan nationale domstole forelægge spørgsmål – såkaldte *præjudicielle spørgsmål* – for EU-domstolen, som herefter ved dom besvarer disse.

En række sådanne præjudicielle spørgsmål blev af Østre Landsret stillet til EU-domstolen, til brug for en retssag mellem Skatteministeriet og en dansk speditørvirksomhed.

Vi har tidligere omtalt den problemstilling, som EU-domstolen nu har afgjort, i Speditørens nr. 44, maj 2015.

Sagen

Vedrørende sagens faktiske omstændigheder lagde EU-domstolen følgende til grund:

Den 23. august 2007 og den 10. april 2008 indledte [speditøren], der er en dansk transport- og logistikvirksomhed, som hovedforpligtet to procedurer for ekstern fællesskabsforsendelse (herefter »forsendelsesprocedurerne«) med henblik på transport af henholdsvis 148 og 703 kartoner med elektronikvarer mellem afgangstoldstedet i Københavns Frihavn (Danmark) og bestemmelsestoldstedet i Jönköping (Sverige). De danske myndigheder på afgangstoldstedet foretog ikke fysisk kontrol af varerne, men frigav dem med frembydelsesfrist på bestemmelsestoldstedet inden henholdsvis den 31. august 2007 og den 13. april 2008. I begge tilfælde transportererede [SPEDITØREN] varerne til Jönköping, hvor modtageren heraf imidlertid nægtede at modtage dem. Henholdsvis den 4. september 2007 og den 14. april 2008 bragte [SPEDITØREN] derfor varerne

tilbage til Københavns Frihavn, uden at varerne var blevet frembudt for toldstederne i Jönköping eller i Københavns Frihavn, og uden at forsendelsesdokumenterne var blevet annulleret. [SPEDITØREN] har gjort gældende, at de samme 148 og 703 kartoner med elektronikvarer blev genfremsendt til Jönköping henholdsvis den 13. september 2007 og den 17. april 2008 sammen med andre elektronikvarer. For hver af disse forsendelser indledte [SPEDITØREN] en ny forsendelsesprocedure og oprettede et nyt forsendelsesdokument vedrørende henholdsvis i alt 573 og 939 kartoner med elektronikvarer. Disse to nye forsendelsesprocedurer blev afsluttet forskriftsmæssigt henholdsvis den 13. september 2007 og den 23. april 2008. Skatteministeriet har imidlertid bestridt, at de 148 og 703 kartoner med elektronikvarer, der var omfattet af de første forsendelsesprocedurer, også var omfattet af de nye forsendelsesprocedurer. For hver af de to første uafsluttede forsendelsesprocedurer har told- og skatteforvaltningen pålagt [SPEDITØREN] at betale told i henhold til toldkodeksens artikel 203, subsidiært i henhold til toldkodeksens artikel 204. Told- og skatteforvaltningen har desuden opkrævet importmoms på de varer, der var omfattet af disse forsendelser, på grundlag af toldlovens § 39, stk. 1, nr. 4, i den affattelse, som er kodificeret ved lovbekendtgørelse nr. 867 af 13. september 2005. Det fremgår af de sagsakter, som Domstolen råder over, at [SPEDITØREN] har betalt importmomsen, men har fået afslag på at fradrage denne.

Spørgsmålene

Der blev til brug for sagens behandling i landsretten stillet en række spørgsmål til EU-domstolen.

Af relevans for temaet i nærværende artikel stilles følgende spørgsmål:

"Kan en indførselsmedlemsstat nægte den af medlemsstaten udpegede betalingspligtige person fradrag for importmomsen efter momsdirektivets artikel 168, litra e, når importmomsen opkræves hos en transportør af de pågældende varer, som ikke er importør og ejer af varerne, men alene har transporteret og foretaget den toldmæssige ekspedition af forsendelsen af disse som led i sin udøvelse af momspligtig speditivsvirksomhed?"

EU-domstolens svar

"Med [spørgsmålet vedrørende fradrag for moms] ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om momsdirektivets artikel 168, litra e), skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, hvorefter der nægtes ret til fradrag af importmoms, som opkræves hos en transportør, der hverken er importør eller ejer af de omhandlede varer, men alene har forestået transporten og den toldmæssige behandling heraf i forbindelse med sin udøvelse af momspligtig speditivsvirksomhed.

I denne henseende bemærkes, at ifølge ordlyden af momsdirektivets artikel 168, litra e), består der kun ret til fradrag, i det omfang de importerede varer anvendes i forbindelse med den afgiftspligtige persons afgiftspligtige transaktioner, hvoraf der er betalt moms. Ifølge Domstolens faste praksis vedrørende retten til at fradrage moms på erhvervelse af varer og ydelser er denne betingelse kun opfyldt, såfremt prisen på de indgående ydelser er medregnet i prisen for spe-

cifikke udgående transaktioner eller i prisen på varer eller tjenesteydelser, som den afgiftspligtige person leverer i forbindelse med sin økonomiske virksomhed (jf. domme SKF, C-29/08, EU:C:2009:665, præmis 60, og Eon Aset Menidjunt, C-118/11, EU:C:2012:97, præmis 48).

Da værdien af transporterede varer ikke er en del af de omkostninger, som udgør den pris, der faktureres af en transportør, hvis virksomhed er begrænset til at transportere disse varer mod vederlag, er betingelserne for anvendelse af momsdirektivets artikel 168, litra e), imidlertid ikke opfyldt i det foreliggende tilfælde.

Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at [spørgsmålet vedrørende fradrag for moms] skal besvares med, at momsdirektivets artikel 168, litra e), skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter der nægtes ret til fradrag af importmoms, som opkræves hos en transportør, der hverken er importør eller ejer af de omhandlede varer, men alene har forestået transporten og den toldmæssige behandling heraf i forbindelse med sin udøvelse af momspligtig speditivsvirksomhed.

EU-dommens rækkevidde og betydning for danske speditører

Som det ses af ovenstående fastslår EU-domstolen, at medlemsstater kan nægte en speditør fradrag for importmoms, der opkræves som følge af fejl i forbindelse med toldprocedurer, idet speditøren ikke har rådighed over varerne og idet varerne endvidere ikke er speditørens ejendom.

EU-domstolen fastslår, at der i henhold til moms-systemdirektivet alene består ret til momsfradrag

hvis de importerede varer anvendes i forbindelse med den afgiftspligtige persons ligeledes afgiftspligtige transaktioner.

Endvidere finder EU-domstolen, at denne betingelser kun anses for opfyldt, såfremt prisen på de indgåede ydelser er medregnet i prisen for specifikke udgående transaktioner eller i prisen på varer eller tjenesteydelser, som den afgiftspligtige person leverer i forbindelse med sin økonomiske virksomhed.

Domstolen anser ikke importmomsbeløbet for at være medregnet i prisen på transportvirksomhedens services og finder det således på det grundlag berettiget at nægte speditøren fradrag.

Dommens præmisser nævner intet om muligheden for alternative løsninger med henblik på neutralisering af speditørens omkostning til importmoms i denne type sager.

Praksis på området må således anses for at være uændret, herunder således, at det fortsat vil være muligt ved – under aftale med varemottager/afsender – at søge moms neutraliseret ved at viderefakturere moms som et udlæg til varemottager/afsender, som herefter vil være berettiget til at fradrage importmomsen via sit momsregnskab.

EU-TOLDKODEKSEN I EN DANSK KONTEKST

Når import-, eksport og speditørvirksomheder ser frem mod 1. maj 2016, hvor den nye EU-toldkodeks (i det følgende EU-toldkodeksen eller UCC) skal anvendes, rejser der sig en lang række spørgsmål. Hvad ændres? Hvad forsvinder? Kommer der nye ordninger eller procedurer? Er der nye betingelser eller krav der skal opfyldes?

Af Carsten Willemoes Jørgensen, Lektor, Ph.d., Juridisk Institut, Aarhus Universitet, cwj@law.au.dk.

Denne artikel, der tager udgangspunkt i et foredrag holdt på Speditørforeningens årlige toldkonference september 2015, søger at svare på nogle af disse spørgsmål. Artiklen fokuserer på hvilke ændringer der sker på de overordnede linjer, samt hvad der på det nuværende tidspunkt kan ses af udfordringer og muligheder på tre konkrete områder: Toldrepræsentanten, sikkerhedsstillelse og midlertidig opbevaring.

Da det alene er EU-toldkodeksen der er endeligt vedtaget på nuværende tidspunkt, er artiklen skrevet med det forbehold at detaljerne i gennemførelsesbestemmelserne kan ændres før den endelige vedtagelse.

Artiklen er skrevet med udgangspunkt i Kommissionens offentliggjorte forslag til gennemførelsesbestemmelser fra ultimo juli 2015 der forventes endelig vedtaget i november 2015.

1. De overordnede ændringer i reglerne 1. maj 2016

Før man fordyber sig i detaljerne på enkeltområder, er det fornuftigt at bruge et øjeblik på at overveje hvad der sker 1. maj 2016 på et overordnet plan. Den vigtigste ændring er at den gældende toldkodeks fra 1992 (toldkodeks92), ophører med at eksistere. Samtidig ophører alle gennemførelsesbestemmelser til toldkodeks92. Det betyder at fra 1. maj 2016 skal EU-toldkodeksen og gennemførelsesbestemmelserne til EU-toldkodeksen anvendes. Så 1. maj 2016 bliver skillelinjen mellem anvendelsen af de gamle og de nye regler, hvilket betyder at efter 1. maj 2016 er det eneste legale grundlag EU-toldkodeksen med tilhørende gennemførelsesbestemmelser.

Formålet med EU-toldkodeksen

Hovedformålet med at udarbejde en nye toldkodeks er at føre toldreglerne ind i det 21. århundrede. Toldkodeks92 er udformet i det analoge samfund og derfor bygget op omkring skriftlig kommunikation mellem toldmyndighederne og virksomhederne. Dette kommer tydeligt til udtryk i reglerne om angivelsen der i toldkodeks92 tager afsæt i papir-angivelsen, mens den elektroniske angivelse er en undtagelse. Modsat forudsætter EU-toldkodeksen anvendelsen af elektronisk kommunikation mellem toldmyndighederne og virksomhederne i alle forhold, mens papirbaseret kommunikation alene kan ske i undtagelsestilfælde. EU-toldkodeksen artikel 6, stk. 1, fastslår således at "al udveksling af oplysninger så som angivelser, ansøgninger eller afgørelser mellem toldmyndigheder og mellem økonomiske operatører og toldmyndigheder samt lagring af disse oplysninger i henhold til toldlovgivningen foretages ved hjælp af edb".

Strukturen i EU-toldkodeksen

Toldkodeks92 består ud over hovedforordningen af gennemførelsesbestemmelserne til toldkodeksen med de detaljerede regler samt nationale bestemmelser i det omfang EU forordningerne ikke regulerer et område eller forhold.

EU-toldkodeksen er vedtaget med hjemmel i Lisabontraktaten. Det fremgår af Lisabontraktaten at toldunionen er omfattet af EU's enekompetence, (jfr. TEUF art. 3, a). At der er tale om enekompetence, betyder at medlemsstaterne kun må lave national lovgivning i det omfang der er hjemmel til det i EU forordningerne, (jfr. TEUF art. 2, stk. 1. Efter 1. maj 2016 vil nationale regler, eksempelvis toldloven, derfor alene skulle anvendes i det omfang der findes en direkte hjemmel i EU-toldkodeksen eller gennemførelsesbestemmelserne. Da straf og kontrol generelt falder uden for Lisabontraktatens område, er det umiddelbart de eneste områder som meningsfuldt kan reguleres i en national lov uden hjem-

mel i forordningerne. Det ville derfor være hensigtsmæssigt at ændre toldloven til en toldkontrol og toldsanktionslov og samtidig ophæve alle bestemmelser der allerede findes i EU-toldkodeksen. Skatteministeriet har i et høringsudkast til ændring af toldloven endnu engang valgt en lappeløsning, hvor man blot justerer på loven. Det gør at Danmark fortsat vil overtræde implementeringsforbuddet i EU-retten, og dermed handle traktatstridigt. Men for aktørerne på området betyder det at det i Danmark bliver endnu vanskeligere at finde ud af hvilke regler der faktisk gælder på området og skal anvendes.

På baggrund af de nye procedureregler i Lisabontraktaten er gennemførelsesbestemmelserne til EU-toldkodeksen ikke et samlet dokument, men bliver splittet i to separate forordninger. En forordning der indeholder de delegerede retsakter (i det følgende DA) og en forordning der indeholder gennemførelsesretsakterne (i det følgende IM). Det betyder eksempelvis at for at finde regler om toldoplæg skal man både undersøge EU-toldkodeksen, de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakterne. Således er bevillingen til offentligt toldoplæg beskrevet i EU-toldkodeksen, mens definitionen på offentligt toldoplæg type I og II findes i de delegerede retsakter og definitionen på offentlig toldoplæg type III findes i gennemførelsesretsakterne.

Overgangsbestemmelser

At der kommer nye forordninger, betyder at retsgrundlaget ændres, men det er ikke det samme som at alle regler bliver erstattet af nye regler. På nogle områder ligner de nye regler de gældende regler. Eksempelvis er reglerne om præferenceoprindelse og tarifiering stort set uændret. Andre regler er væsentligt ændret. Eksempelvis ændres gyldighedsperioden for bindende tarifieringsoplysninger fra 6 år til 3 år. Og endelig er der regler der helt forsvinder. En af de mest omtalte ændringer er nok at toldproceduren "aktiv forædling – tilbagebetaling" forsvinder. Da omfanget af ændringer således er varierende på de enkelte områder, må reglerne undersøges for hvert en-

kelt område for at finde ud af hvilke konsekvenser EU-toldkodeksen får for den enkelte virksomhed.

Da toldkodeks92 ophører pr. 1. maj 2016, kan ophævede regler ikke anvendes efter denne dato. Det rejser spørgsmålet om i hvilket omfang ordninger og procedurer der ikke ændres eller kun er omfattet af mindre ændringer, fortsat kan anvendes eller eventuelt kan anvendes i en overgangsperiode. Man kan næsten ikke forestille sig at alle toldprocedurer, herunder alle bevillinger og tilladelser, kan ændres fra den 30. april 2016 til den 1. maj 2016. I gennemførelsesbestemmelserne har man derfor lavet overgangsregler for løbende bevillinger og tilladelser. Hovedreglen er at bevillinger og tilladelser med begrænset løbetid er gyldige indtil udløb, dog ikke efter 1. maj 2019. Bevillinger og tilladelser uden tidsbegrænsning skal toldmyndighederne revurdere senest 1. maj 2019. Uanset at bevillinger og tilladelser for sætter efter 1. maj 2016, er hovedreglen at de "tilsvarende" regler i EU-toldkodeksen skal anvendes på de fortsættende bevillinger.

Eksempelvis ændres toldproceduren forsendelse ikke grundlæggende, men alle tilladelser udstedt med hjemmel i toldkodeksen92 skal ændres inden 1. maj 2019, og reglerne i EU-toldkodeksen skal anvendes fra 1. maj 2016. Modsat bortfalder "aktiv forædling – tilbagebetaling" så her er ingen mulighed for at anvende "tilsvarende" regler i EU-toldkodeksen. Derfor har man som en undtagelse bestemt at varer under ordningen "aktiv forædling – tilbagebetaling" kan fraføres ordningen efter de gamle regler, indtil bevillingen ophører.

Endelig er en række ordninger, eksempelvis samlet sikkerhed i hele EU, knyttet op på edb-systemer der ikke er udviklet endnu. Hvordan virksomhederne skal forholde sig til de regler der alene omhandler elektroniske angivelser, findes ikke i gennemførelsesbestemmelserne. Disse spørgsmål kan selvsagt ikke henstå i det uvisse. Samtidig giver overgangen fra et papirbaseret system til et elektronisk system udfordringer. Derfor vil der blive indført overgangsbestemmel-

ser. Overgangsbestemmelserne omfatter dels implementeringsplaner for edb-systemerne, dels en række overgangsbestemmelser, der primært relaterer sig til edb-systemerne. Edb-implementeringen strækker sig over en periode fra 2016 til udgangen af 2020, og overgangsbestemmelserne må forventes at dække den samme periode (edb-implementeringen fremgår af Kommissionens arbejdsprogram 2014/255/EU).

Så de kommende 5 år vil reglerne derfor ikke kun omfatte EU-toldkodeksen, de delegerede retsakter og gennemførelsesbestemmelserne, men også overgangsbestemmelser bestående af arbejdsprogram for edb-implementeringen og overgangsbestemmelser relaterede til edb-implementeringen. For at finde ud af hvad retsgrundlaget er i en konkret sag skal alle fem regelsæt derfor undersøges.

EU-toldkodeksens systematik

EU-toldkodeksen består af ni afsnit, der kan systematiseres i følgende tre hovedgrupper. Først og fremmest er der de materielle toldregler i afsnit II: Faktorer, på grundlag af hvilke import- eller eksportafgifter og andre foranstaltninger der er fastsat som led i varehandlen, finder anvendelse og afsnit III: Toldskyld og sikkerhedsstillelse. De materielle toldregler omfatter reglerne for hvordan og på hvilket grundlag tolden beregnes og skal betales.

Den anden og største gruppe regler i afsnit IV til VIII omhandler de procedurer og ordninger der anvendes og skal følges i forbindelse med varernes indførsel, udførsel og anvendelse i toldområdet. Afsnit IV: Varer, der føres ind i Unionens toldområde. Afsnit V: Almindelige regler for toldmæssig status, henførsel af varer under en toldprocedure, verifikation, frigivelse og bortskaffelse af varer. Afsnit VI: Overgang til fri omsætning og fritagelse for importafgifter. Afsnit VII: Særlige procedurer. Afsnit VIII: Varer der føres ud af Unionens toldområde.

Endelig er der de processuelle afsnit der ud over definitioner, ikrafttrædelsesbestemmelser o.l. indeholder regler om sagsbehandling, afgørelser, klage og appel, vedtagelsesprocedurerne m.m. Disse regler findes i afsnit I: Almindelige bestemmelser, og Afsnit IX: Elektroniske systemer, forenklinger, delegation af beføjelser, udvalgsprocedure og afsluttende bestemmelser.

Samlet er der 288 artikler i EU-toldkodeksen, og 599 artikler samt bilag i de delegerede retsakter og gennemførelsesretsakterne. Sidstnævnte er strukturerede på samme måde som EU-toldkodeksen, og der henvises for hver bestemmelse til den relevante bestemmelse i EU-toldkodeksen. Henvisningen i gennemførelsesbestemmelserne til EU-toldkodeksen er ny i forhold til toldkodeks92, og må anses som en lettelse i forhold til de nuværende regler.

2. Toldrepræsentant

Regler der gælder for toldrepræsentanten

Med enkelte undtagelser kan enhver lade sig repræsentere over for toldmyndighederne, jfr. UCC art. 18, stk. 1. Det betyder eksempelvis at en speditør kan angive varerne på vegne af klareren og at en virksomhed kan søge om bevilling på vegne af en anden virksomhed.

Det eneste krav er at toldrepræsentanten, som hovedregel, skal være etableret i Unionens toldområde. Undtagelsen hertil er de tilfælde hvor klareren ikke behøver at være etableret i toldområdet; i de tilfælde behøver toldrepræsentanten heller ikke at være etableret i toldområdet. Under de nuværende regler har medlemsstaterne kunnet fastsætte krav til toldrepræsentanten, men efter de nye regler i EU-toldkodeksen kan alle der har bevilling som AEO, virke som toldrepræsentant i hele Unionen, og medlemsstaterne må ikke stille strengere krav end de krav der fremgår af EU-toldkodeksen. Medlemsstaterne må fortsat stille strengere krav til egne virksomheder, men eventuelt strengere krav gælder ikke AEO'er fra de øvrige medlemsstater.

Hvis toldrepræsentanten handler i klarerens navn, eksempelvis når klarerens navn fremgår af toldangivelsen, er der tale om direkte repræsentation, mens der er tale om indirekte repræsentation i de tilfælde hvor repræsentanten handler i eget navn, hvilket kan være tilfælde hvor alene repræsentantens navn fremgår af toldangivelsen.

Repræsentanten skal, uanset om der er tale om direkte eller indirekte repræsentation, oplyse toldmyndighederne om dette og være i besiddelse af en fuldmagt fra klareren. Oplyser repræsentanten ikke toldmyndighederne om repræsentationsforholdet, og er repræsentanten ikke i besiddelse af en fuldmagt, anses han for at handle i eget navn og på egne vegne, jfr. UCC art. 19.

Denne helt grundlæggende ordning er den samme som den nuværende, blot er bestemmelsen i den nuværende TK art. 5, blevet delt og flyttet til UCC art. 18 og 19. I landsskatterettens sag SKM2002.603.LSR, blev en speditør anset for debitor for told og moms i forbindelse med import af et parti varer, da der ikke kunne fremlægges dokumentation for at selskabet var i besiddelse af en fuldmagt fra varemottageren til at fortolde varerne.

Regler om oplysninger til toldmyndighederne

Reglerne for repræsentation er ikke ændret væsentligt. Til gengæld er der kommet en ny regel i EU-toldkodeksen der handler om oplysninger til og fra toldmyndighederne. Efter toldkodeks92 art. 6 havde en person der anmoder om en afgørelse, pligt til at fremlægge alle nødvendige oplysninger og dokumenter.

I UCC art. 15(1), bestemmes det at "Enhver person, som er direkte eller indirekte involveret i opfyldelsen af toldformaliteter eller i toldkontrol, skal på toldmyndighedernes forlangende inden for en nærmere angivet tidsfrist stille alle nødvendige dokumenter og oplysninger til rådighed for disse myndigheder i en passende form og yde al den bistand, der er nødvendig for opfyldelsen af disse formaliteter eller for denne kontrol".

Denne bestemmelse omfatter for det første en større personkreds, da ikke kun ansøger, men også indirekte involverede personer vil kunne blive omfattet. Til gengæld er det alene på toldmyndighedernes forlangende at oplysningerne skal udleveres.

Reglen er ny i EU-toldkodeksen, men en pligt, der også gælder indirekte involverede, til at stille alle nødvendige oplysninger og dokumenter til rådighed findes allerede i dag i en dansk kontekst i toldlovens § 27 og 28.

Men UCC art. 15 stopper ikke med en oplysningspligt. Efter UCC art. 15, stk. 2, er en person der indgiver en toldangivelse, en angivelse til midlertidig opbevaring, en summarisk indpassageangivelse, en summarisk udpassageangivelse, en reeksportangivelse eller en reeksportmeddelelse til toldmyndighederne eller indgiver en ansøgning om en bevilling eller en anden afgørelse, ansvarlig for samtlige følgende:

- a) rigtigheden og fuldstændigheden af oplysningerne i angivelsen, meddelelsen eller ansøgningen
- b) ægtheden, rigtigheden og gyldigheden af alle dokumenter til støtte for angivelsen, meddelelsen eller ansøgningen
- c) hvor det er relevant, overholdelsen af alle forpligtelser, der gælder i forbindelse med henførsel af varerne under den pågældende toldprocedure eller udførelsen af de tilladte transaktioner".

Betydningen af denne regel er at en person der eksempelvis angiver en vare, skal sikre sig at alle oplysninger i angivelsen og dokumenter vedlagt angivelsen er rigtige, men også at den procedure som varerne angives til, overholdes. Da manglende opfyldelse af en handlepligt typisk er sanktioneret, vil urigtige oplysninger, ud over en nærliggende risiko for efteropkrævning af manglende told, også betyde risiko for at ifalde et straffeansvar.

Toldrepræsentantens ansvar for de oplysninger der afleveres til toldmyndighederne

Pligten til og ansvaret for korrekte oplysninger hviler først og fremmest på den der angiver, ansøger o.s.v. Lovgiver har imidlertid tilføjet følgende til bestemmelsen: "Hvis det er en toldrepræsentant for den pågældende person, jf. artikel 18, der indgiver angivelsen, meddelelsen eller ansøgningen eller giver oplysningerne, er den pågældende toldrepræsentant også omfattet af de forpligtelser, der er anført i nærværende artikels første afsnit".

Det fremgår meget tydeligt at også den toldrepræsentant der eksempelvis søger om en bevilling på vegne af en virksomhed, har et ansvar for at oplysninger og dokumenter er korrekte. Konkret betyder det at den speditør der angiver varer til en toldprocedure på vegne af en virksomhed, har ansvaret for at oplysningerne i angivelsen er korrekte, at dokumenter der skal vedlægges angivelsen er korrekte, samt at den konkrete toldprocedure som varerne angives til, overholdes. Særligt det sidste synes at være svært at leve op til, især i de tilfælde hvor speditøren ikke selv står for den omhandlede toldprocedure.

Et ansvar er som nævnt normalt også fulgt af et muligt straffeansvar ved forsæt eller grov uagtsomhed. Dette kunne også blive tilfældet, hvis der anvendes ukorrekte oplysninger efter toldlovens § 76 eller 79.

3. Sikkerhedsstillelse

Sikkerhedsstillelse for told og eventuelt øvrige afgifter kræves i de situationer hvor varer befinder sig i EU, men hvor tolden ikke/endnu ikke er betalt. Det drejer sig først og fremmest om varer der ankommer til EU og her angives til fri omsætning. Hvis tolden ikke betales senest i forbindelse med frigivelsen, skal der stilles sikkerhed. Det samme gælder i de situationer hvor tolden er suspenderet. Tolden er suspenderet når varer henføres under en suspensionsprocedure (forsendelse, toldoplæg, aktiv forædling eller midler-

tidig indførsel) eller midlertidig opbevaring. Og sidst er der i forbindelse med efteropkrævning mulighed for at få henstand med betalingen mod at stille sikkerhed. Behovet for og dermed kravet om sikkerhedsstillelse ændres ikke med EU-toldkodeksen, men på samme måde som toldkodeks92 sondres der mellem obligatorisk og fakultativ sikkerhedsstillelse. Hvis sikkerhedsstillelsen er obligatorisk, skal toldmyndighederne forlange sikkerhed, mens fakultativ sikkerhed giver toldmyndighederne i medlemsstaterne et skøn med hensyn til om den enkelte virksomhed skal stille sikkerhed. I Danmark er dette skøn helt overvejende faldet ud til at der ikke skal stilles sikkerhed, hvilket betyder at fakultativ sikkerhed i en dansk kontekst i realiteten er det samme som ingen sikkerhed. Derfor anvendes sikkerhedsstillelse i Danmark alene i forbindelse med frigivelse til fri omsætning og forsendelsesordningerne.

Med EU-toldkodeksen bliver hovedreglen obligatorisk sikkerhedsstillelse hvilket betyder at danske virksomheder fremover også skal stille sikkerhed i forbindelse med toldoplæg og aktiv forædling, jfr. UCC art. 211 og mest markant i forbindelse med bevilling til at opbevare varerne midlertidigt, jfr. UCC art. 148, stk. 2.

Sikkerhedsstillelsen – omfang

Med den udvidelse af området for sikkerhedsstillelse bliver et væsentligt spørgsmål hvad sikkerheden skal dække eller omfanget af sikkerhedsstillelsen. Hovedreglen er at sikkerheden skal dække toldbeløbet eller det potentielle toldbeløb fuldt ud. Dækker sikkerheden i flere lande, skal den dække både told og eventuelle afgifter, jfr. UCC art. 90, stk. 1.

Sikkerheden for en angivelse til fri omsætning dækker således den told der skal betales ifølge angivelsen. I de tilfælde hvor der fastsættes sikkerhed for en enkelt transaktion/angivelse, giver det næppe problemer. Ved flere transaktioner fastsættes sikkerhedsstillelsen til den toldskyld og andre afgifter der vil kunne opstå således at den på ethvert tidspunkt dækker det fulde toldbeløb,

jfr. UCC art. 90, stk. 2. Den virksomhed der stiller en sikkerhed, skal således føre et regnskab over "trækket" på sikkerheden, og overstiger "trækket" sikkerhedsstillelsen, skal der stilles supplerende sikkerhed.

Den måde at beregne sikkerheden på og føre et løbende regnskab ligner meget det der kendes fra forsendelsesområdet i dag. Der er imidlertid tilføjet en helt ny regel vedrørende den aktuelle dækning. Det fremgår nemlig af UCC art. 89 at den sikkerhed der stilles for en given angivelse, gælder for det import- eller eksportafgiftsbeløb der svarer til toldskylden og andre afgifter for alle varer der er omfattet af eller frigivet i henhold til denne angivelse, uanset om angivelsen er korrekt.

Det betyder at sikkerheden også dækker tilfælde hvor der er fejl i angivelsen eller forsendelsen indeholder flere varer end angivet/smuglervarer. Et ikke helt utænkeligt scenario er hvor varer angives med en præferencetoldsats, men varecertifikatet er falskt. Her vil sikkerheden skulle dække det fulde toldbeløb.

Bestemmelsen vil ikke betyde ændringer for klarereren, da denne jo under alle omstændigheder kommer til at betale, men hvis kautionsisterne skal stille sikkerhed for både fejl og mangler i angivelsen og eventuelle ekstra eller andre varer, vil den risiko de løber, alt andet lige blive større, hvilket må forventes at blive afspejlet i prisen.

Sikkerhedsstillelsen – form

Den måde der stilles sikkerhed på, ændres ikke væsentligt i EU-toldkodeksen. Udgangspunktet er fortsat den kontante sikkerhed, sikkerhed ved kautionsist eller anden sikkerhed, jfr. UCC 92, stk. 1. Et af de spørgsmål der har været diskuteret i Danmark, har været om toldmyndighedernes sikkerhedsstillelsesordning kunne opretholdes. Det er selvfølgelig i sidste ende op til de danske myndigheder om ordningen bibeholdes, men muligheden for en sikkerhedsstillelsesordning drevet af toldmyndighederne ser ud til at være til

stede som en anden sikkerhed i de delegerede retsakter, DA art. 83, stk. 1, litra e).

Netop formen for sikkerhedsstillelse er et af de områder hvor den danske toldlov er i strid med EU retten, da toldloven § 30, stk. 3 alene henviser til to former for sikkerhed, deltagelse i told- og skatteforvaltningens sikkerhedsstillelsesordning og anden sikkerhedsstillelse. Herved ser det ud som om det alene er disse to sikkerhedsstillelsesformer der kan anvendes i Danmark, mens der i realiteten er langt flere muligheder i toldkodeksen (dette gælder både i forhold til toldkodeks92 og EU-toldkodeksen).

Sikkerhedsstillelsen – samlet sikkerhed

Udgangspunktet er en sikkerhedsstillelse pr. angivelse eller transaktion. Men der kan stilles samlet sikkerhed for flere angivelser, transaktioner eller toldprocedurer, jfr. UCC 89, stk. 5. Samlet sikkerhed kendes i toldkodeks92 i forbindelse med forsendelsestransaktioner, og det er i høj grad systematikken fra dette system der overføres til de øvrige områder.

Betingelserne for at få lov til at stille samlet sikkerhed er først at ansøger er etableret i toldområdet. Desuden må ansøger ikke have begået alvorlige eller gentagne overtrædelser af told- og skattelovgivningen og/eller være dømt for alvorlige strafbare handlinger i tilknytning til den økonomiske virksomhed. Og sidst skal ansøger enten anvende den konkrete toldprocedure regelmæssigt, have en bevilling til midlertidigt oplag eller have en høj grad af kontrol med virksomhedens varestromme, jfr. UCC art. 95.

En virksomhed der opfylder betingelserne til at få samlet sikkerhed, kan hvis virksomheden opfylder øget krav til kontrollen med virksomhedens varestromme og er økonomisk solvent, få nedsat sikkerheden til 50 %, 30 % eller 0 % af det potentielle told- og afgiftsbeløb. De øgede krav til den virksomhed der ønsker nedsat kaution, er udspecificeret i de delegerede retsakter hvor der er en lang række betingelser i DA art. 84. En enkelt af

disse betingelser skal fremhæves her. Nedsættelse af den samlede kaution kan kun ske hvis "ansøgeren har en administrativ organisation, som svarer til karakteren og størrelsen af hans virksomhed, og som er egnet til at forvalte vareomsætningen, og han har indført interne kontrolforanstaltninger, der kan forhindre, afsløre og rette fejl og forhindre og afsløre ulovlige eller ureglementerede transaktioner".

At virksomheden skal have en passende administration og interne kontroller, er ikke overraskende betingelser, men at skulle indføre interne kontroller der kan afsløre ulovlige og ureglementerede transaktioner, synes at være meget strenge krav. På den anden side slipper virksomheden for at stille den fulde sikkerhed der med indførelse af EU-toldkodeksen bliver hovedreglen.

4. Midlertidig opbevaring

Angivelse til midlertidig opbevaring

Ved indførsel af varer i EU skal der som hidtil senest 2 timer før ankomst indgives en summarisk indpassageangivelse. Ved ankomsten til toldområdet skal varen frembydes, og her skal der laves en angivelse til midlertidig opbevaring. Herefter skal der enten laves en toldangivelse eller i tilfælde af genudførsel en eksportmeddelelse. Dette ligner systemet som anvendes i dag, men som noget nyt indføres en "angivelse til midlertidig opbevaring" jfr. UCC art. 5, nr. 11). Det betyder at indførslen kommer til at bestå af tre angivelser. I visse tilfælde kan en angivelse anvendes to eller tre gange hvilket i praksis betyder at virksomheden kan "nøjes" med at lave én angivelse. Denne mulighed i reglerne kræver imidlertid at de edb-systemer der bygges op til at håndtere angivelserne, taler sammen eller at der opbygges et fælles system til de tre angivelser.

I forhold til det nuværende danske toldsystem er angivelsen til midlertidig oplæggelse en kendt størrelse, så den er måske ikke den store nyhed i en dansk kontekst. Men da reglerne nu findes i EU-toldkodeksen, kan der ikke som hidtil fastsæt-

tes danske særregler på området. Så fra 1. maj 2016 vil det være EU-toldkodeksen der regulerer midlertidig opbevaring, hvilket utvivlsomt vil betyde ændringer i den danske ordning.

At der fremadrettet er tale om en angivelse, betyder også at den toldrepræsentant der afleverer oplysningerne (i praksis indtaster angivelsen), bliver ansvarlig for oplysningernes rigtighed som gennemgået i afsnittet om toldrepræsentanten.

Lagerfaciliteter til midlertidig opbevaring

Midlertidig opbevaring er fortsat en ordning hvor varerne placeres under toldtilsyn mellem deres frembydelse og indtil henførsel under en toldprocedure eller reeksport. Når varerne er angivet til midlertidig opbevaring, kan de placeres på "lagerfaciliteter til midlertidig opbevaring", jfr. UCC art. 147.

Efter de nye regler kræves der en bevilling til "lagerfacilitet til midlertidig opbevaring", jfr. UCC art. 148. For at få bevillingen kræves det at ansøgeren er etableret i toldområdet, yder sikkerhed for at transaktionerne forløber korrekt, fører et regnskab og stiller sikkerhed. Særligt den sidste betingelse bliver en helt ny betingelse i en dansk kontekst. Da man ikke i Danmark tidligere har forlangt sikkerhed i forbindelse med midlertidig opbevaring, kan man forudse at der skal ske vurdering af en del virksomheder i forbindelse med at godkendte midlertidige oplag skal kunne anvendes efter 1. maj 2016.

Når varerne er placeret på en "lagerfacilitet til midlertidig opbevaring", kan de opbevares i op til 90 dage, jfr. UCC art. 149. Sammenlignes med toldkodeks1992, er der en opbevaringsfrist på 20 eller 45 dage, mens der i de danske regler er en 14 dages regel der allerede i dag er i strid med EU retten og som bliver endnu mere faktisk forkert. Ifølge høringsforslaget til ændring af toldloven ser det ud til at de danske myndigheder den 1. maj 2016 ophæver de danske regler, hvilket vil betyde en betydelig udvidelse af det tidsrum en vare kan placeres på et midlertidigt oplag.

EU-toldkodeksen åbner som noget nyt op for muligheden for at overføre varer mellem midlertidige oplag uden brug af ekstern forsendelse, jfr. UCC art. 148, stk. 5. Overførsel vil kunne ske under toldmyndighedernes ansvar mellem en AEO-virksomheds midlertidige oplag og mellem forskellige AEO-virksomheders midlertidige oplag. Denne mulighed giver en stor fleksibilitet til virksomheder der har behov for at overføre varer. I en dansk kontekst synes nyheden måske ikke så stor, da realiteten er at man i praksis kan overføre mellem midlertidige oplag i Danmark uden forsendelse. Det betyder også at denne mulighed i hvert fald internt i Danmark vil opleves som en opstramning. Til gengæld åbner reglerne op for at der også vil kunne overføres til eksempelvis Tyskland eller Italien inden for ordningen midlertidig opbevaring – en transport der i dag vil kræve en ekstern fællesskabsforsendelse.

5. Opsamling

Den største udfordring for alle der beskæftiger sig med toldreglerne, er at få overblik over reglerne. Særligt i overgangsperioden frem til udgangen af 2020 vil der er på EU-niveau være fem forskellige regelsæt man skal forholde sig til. I en dansk kontekst ser det desværre ud til at den danske toldlov opretholdes, hvilket betyder at importører, eksportører, speditører og myndigheder fortsat i hver enkelt sag må vurdere, om toldlovens bestemmelser kan få betydning eller om man blot skal se bort fra toldloven. Det bliver ikke enkelt, og i Danmark kompliceres det yderligere.

Særligt i relation til indførsel af varer og angivelse til toldprocedurerne bliver de elektroniske systemer afgørende, da alle oplysninger skal afleveres elektronisk. At toldsystemerne kan kommunikere med hinanden, bliver afgørende for om de muligheder som de nye regler åbner op for, reelt kan udnyttes. Skal virksomhederne fortsat taste de samme oplysninger ind i flere systemer, vil man næppe kunne få glæde af de forenklinger som der findes mulighed for i reglerne.

Konkret betyder de nye oplysningsregler at toldrepræsentanten vil blive holdt ansvarlig for at oplysninger og dokumenter der afleveres til toldmyndighederne på vegne af en kunde, er korrekte. Det bør føre til overvejelser om hvilke oplysninger man som repræsentant skal have fra sin kunde, og muligvis også overvejelser om hvilke kunder man vil repræsentere. Dette skal sammenholdes med de øgede krav til sikkerhedsstillelse der betyder at anvendelsen af midlertidig opbevaring og suspensionsprocedurerne, på samme måde som forsendelsesområdet i dag, bliver pålagt ekstra omkostninger til sikkerhedsstillelsen. I relation til sikkerhedsstillelsen i forbindelse med midlertidig opbevaring vil der muligvis være mange virksomheder der ikke ønsker at opretholde et midlertidigt oplag. Det vil betyde at virksomhedens varer enten skal angives ved

ankomst til toldområdet eller opbevares hos eksempelvis en speditør.

Under alle omstændigheder træder den nye EU-toldkodeks i kraft 1. maj 2016, og det vil betyde væsentlige ændringer, nogle fra første dag, andre i forbindelse med at de bagvedliggende elektroniske systemer tages i anvendelse. Så i forhold til det indledende spørgsmål vil der ske ændringer og blive stillet nye krav, eksempelvis på de tre områder nævnt i denne artikel. Men som de eksempler også viser, er graden af ændringer og nye regler varierende fra område til område, hvilket betyder at det i høj grad bliver op til den enkelte virksomhed at sætte sig ind i betydningen af EU-toldkodeksen og hvad den konkret betyder for virksomheden.

TRANSPORTØRENS VARETÆGTSPERIODE

Henstilling af varer på modtagerens parkeringsplads afslutter ikke varetægtperioden. Ny afgørelse fra d. 15. september 2015 bringer nyt fokus på varetægtperiodens begyndelse og afslutning.

Af Søren Nicolay Edsen Johansen, Advokatfuldmægtig, sej@dasp.dk

Transportørens overdragelse af gods til den berettigede modtager udgør et blandt mange kritiske punkter i afviklingen af en transportaftale. Sø- og Handelsretten har d. 15. september 2015 behandlet en tvist, hvor godset ikke fandtes at være afleveret til modtageren, da godset alene var henstillet på modtagerens parkeringsplads. I denne artikel ønsker jeg at kaste fokus på de problemstillinger, man som speditør og transportør skal fokusere på.

Sagen:

En dansk sælger havde solgt 75 Ipads til en dansk køber til en værdi af ca. 275.000 kr. Da varerne skulle leveres fra sælger til køber, engagerede man en speditør til at forestå transporten. Speditøren overdrog den sidste afgørende del af transporten til den udførende vognmand.

Den 24. april 2013 blev godset afhentet hos sælgeren. Godset blev herefter kørt til en terminal, hvor godset blev registreret samme aften. Dagen efter kl. 06.31 blev godset afhentet af vognmanden, der påbegyndte sin rute. Pallen, hvor godset stod på, var pakket ind i sort folie påklippet et større hvidt klistermærke, med teksten "værdibox". Vognmanden kørte herefter til køberens adresse. Her blev pallen aflæsset lastbilen og stillet ved køberens lagerdør kl. 07.28.

Vognmandens chauffør har under vidneafhøringen forklaret, at han havde travlt den pågældende dag, da han skulle gå tidligt fra arbejde. Han overtog derfor en klargjort og pakket lastbil samt de nødvendige fragtbreve. Han tænkte ikke umiddelbart over, hvilken type gods han kørte med, idet han har forklaret, at "Det vigtigste for ham som chauffør er at have fragtbrevene med

adresserne, hvor godset skal leveres". Da han kom frem til køberen (modtageradressen), kunne han ikke få fat på nogen ved virksomheden. Han bankede bl.a. på døre og ringede på dørklokken. Han udtalte herefter, at *"I sådanne situationer var det almindelig praksis hos [VOGNMANDEN], at han tog et billede af godset, inden han kørte fra stedet"*. Derfor kørte han om bagved køberens bygninger og fandt et tilpas aflukket sted ved et indhak mellem lagerbygningen og et træskur. Her blev pallen placeret, hvorefter han tog et billede af godset og forlod adressen. Chaufføren udtalte i retten, at *"... det var helt almindeligt, at han tog et billede af leveret gods, hvis der ikke var nogen til at tage imod det."* Med til hans forklaring hører også, at chaufføren havde fået ansættelse hos en ny vognmand. I den forbindelse forklarede han, at denne vognmand ikke havde en lignende fast praksis, hvor der blev taget et billede af godset, hvis der ikke var nogen til at tage imod det.

Et vidne fra køberen af godset, dvs. modtageren, har forklaret, at de ansatte typisk mødte på lageret kl. 07.30, hvilket de også gjorde den pågældende morgen. Vidnet udtalte endvidere, at det ham bekendt ikke var kutyme at sætte en palle med varer foran deres port uden for åbningstiden.

Ugen efter tog køberen kontakt til sælgeren, for at høre om godset snart blev leveret. Den efterfølgende kommunikation mellem sælgeren, køberen, speditøren og vognmanden, herunder billedet af pallen på parkeringspladsen, gjorde det klart, at pallen med lpads var bortkommet.

Parternes påstande og anbringender

På baggrund af det refererede hændelsesforløb opstod der uenighed om, hvorvidt risikoen for godset skulle påhvile køber eller sælger, idet det var uklart, hvilke handelsbetingelser der var gældende. Dette spørgsmål er imidlertid ikke genstand for denne artikel, men retten kom frem til, at køberen bar risikoen for godset, da det bortkom. Det var således køberen, der måtte bære tabet, og med rette kunne rejse erstatningskravet

overfor speditøren. I den kontekst skal parternes påstande og anbringender fremhæves som følger:

Køberens påstand overfor speditør:

Køberen havde påstået speditøren dømt til at betale for det bortkomne gods. Til støtte herfor havde køberen påberåbt sig CMR-lovens § 24, stk. 1, ligesom det blev gjort gældende, at godset var bortkommet i speditørens varetægt. Køberen mente derudover, at speditøren ikke var berettiget til at begrænse ansvaret efter CMR-lovens § 29 jf. § 37 om grov uagtsomhed, idet speditøren hensynsløst havde udsat godset for en betydelig tyveririsiko på en offentlig tilgængelig parkeringsplads.

Speditørens påstand overfor køberen af godset:

Med hensyn til ansvaret for godsets bortkomst og varetægtsperiodens afslutning anførte Speditøren, at der var sket aflevering af godset på leveringsadressen. Det blev også anført, at der ikke var ført bevis for, at godset var bortkommet medens det var speditørens varetægt, hvorfor der ikke var ansvarsgrundlag for erstatningskravet. Speditøren afviste også, at der var udvist grov uagtsomhed, hvilket i henhold til CMR-lovens § 37 ville føre til, at ansvaret ikke kunne begrænses til 8,33 SDR pr. kg.

Speditørens påstand overfor vognmanden:

I denne sammenhæng mente speditøren, at Vognmanden var ansvarlig for gods, der bortkommer i varetægtsperioden. Det blev endvidere anført, at vognmanden ikke havde *"... iagttaget sine transportretlige forpligtelser ved at aflevere/henstille godset på den skete måde."* Derudover anførte speditøren samme anbringelser som bl.a. køberen havde gjort gældende over for denne.

Vognmandens påstand over for speditøren:

Vognmanden havde påstået frifindelse. Til støtte herfor havde vognmanden anført, at speditøren ikke havde ført bevis for, at godset var bortkom-

met medens det var i vognmandens varetægt. Det er som bekendt en betingelse for at kunne ifalde ansvar efter CMR-lovens § 24, at godset er bortkommet, beskadiget eller forsinket medens det var i transportørens varetægt. Vognmanden gjorde derfor gældende, at da godset bortkom, var det allerede afleveret til køberen og dermed ikke længere i vognmandens varetægt. Henstillingen af godset på køberens adresse blot kort tid inden disse mødte på arbejde skulle således anses for en *"behørig aflevering af ladningen"*. Endvidere *"... var der tale om et privat område uden direkte adgang fra offentlig vej"*, ligesom at der alene var tale om *".. en kortvarig henstilling af ladningen på et ikke offentligt sted"*. Derved havde vognmanden ikke handlet groft uagtsomt idet godset ikke var udsat for en betydelig risiko eller elementære regler for ladningshåndtering var blevet tilsidesat.

Sø- og Handelsrettens afgørelse:

Retten lagde til grund, at pallen blev henstillet på køberens adresse som beskrevet ovenfor, og at området ikke var afspærret. Retten bemærkede herefter, at hverken parternes aftale eller praksis eller omstændighederne i øvrigt kunne danne grundlag for, at godset kunne afleveres til køberen på den beskrevne måde. Speditøren var derfor at anse som fragtfører for det pågældende gods og dermed ansvarlig for godsets bortkomst jf. CMR-lovens § 24, stk. 1. For så vidt angik rettens vurdering af den udviste uagtsomhed lagde retten til grund, den udviste handlemåde ikke *"... var begrundet i transportmæssige hensyn..."*, hvorfor vognmanden fandtes at have udsat godset for betydelig tyveririsiko, og derved havde handlet groft uagtsomt. Speditørens erstatningsansvar overfor køberen kunne derved ikke begrænses jf. CMR-lovens § 29, stk. 2, jf. § 37. På samme grundlag blev vognmanden som undertransportør holdt ansvarlig overfor speditøren.

Bemærkninger til afgørelsen:

Afgørelsen blotlægger et ømt punkt i transportforløbet som værende det tidspunkt, hvor kontrollen med godset flyttes fra en persons varetægt til en anden. Dette er nærmere bestemt på det tidspunkt, hvor godset overleveres til transportøren, og det tidspunkt, hvor godset overdrages til modtageren. Flere speditørvirksomheder må antages at have indarbejdet en praksis for, hvordan man bør forholde sig, hvis den på fragtbrevet angivne modtager ikke er til stede ved godsets aflevering. En praksis kunne eksempelvis være en forudgående skriftlig aftale mellem modtageren og speditøren med hensyn til godsets aflevering. En anden version af samme kunne være, hvis speditøren kontaktede modtageren pr. telefon for nærmere at afklare, hvordan levering skal ske. Fælles for begge eksempler er, at de stiller speditøren dårligt fordi der ikke foreligger et endegyldigt bevis for, at godset er overdraget til modtageren. Speditøren får derved svært ved at bevise, at det pågældende gods rent faktisk blev overdraget til modtageren, og at varetægsperioden derved er afsluttet. Dommen viser, at skal man således sikre sin retsstilling bedst muligt, er der ikke andre udveje – praktiske eller ej – end at sikre behørig aflevering af godset til modtageren ved kvittering på fragtbrevet i forbindelse med godsets fysiske overdragelse til den berettigede.

Det skal afslutningsvist bemærkes, at retten var af den opfattelse, at speditøren samt den personkreds som denne hæfter for, her vognmanden, havde handlet groft uagtsomt ved at henstille varerne på den beskrevne måde. Speditøren såvel som Vognmanden havde derved ikke adgang til at begrænse sit ansvar i henhold til CMR-lovens § 29. Retten lagde vægt på parternes aftale, praksis og de konkrete omstændigheder i øvrigt. Det kan derved formentlig antages, at sagen havde faldet anderledes ud, hvis parterne havde søgt at styre afleveringen af godset ved aftale.

**RING KUN ÉT STED:
70 13 12 14**

SAMARBEJDSPARTNERE:

IUNO

DELACOUR

NO:DE:CO
NORDIC DEBT COLLECTION AS

SPEDITIONSRET